

Loko

Manfred
("Manne")

Oliver

Ergün

Raffaella ("Raffi")

Simon

Suila

Debora

Kaminski-Kids: “Kud puklo da puklo”

I ovu novu pustolovinu Kaminski-Kidsa, kao i svoju prethodnu knjigu, “Primopredaja u pola tri ujutro”, napisao sam uz djelotvornu pomoć svoje troje djece – **Sidija** (14), **Anuschke** (13) i **Saskie** (10). Oni su mi od početka pomagali brojnim idejama i do kraja utjecali na priču. Za to sam im veoma zahvalan! Također želim zahvaliti svojoj supruzi **Andi**, bez koje ove knjige nikada ne bi bilo.

Jednako sam zahvalan i stručnim osobama koje su mi pomogle da ovaj dječji krimić utemeljim na aktualnim i realnosti bliskim činjenicama: **Simonu Carrelu** i **Titusu Bürgisseru** (pedagozima), **Andréu Widmeru** (policija grada Zuga) i **Patricku Cottiju** (ravnatelju kaznenog zavoda).

Nadam se da će se ovaj pustolovni roman svidjeti svim dječacima i djevojčicama u istoj mjeri u kojoj se svidio i djeci koja su pomogla u njegovu pisanju! Dobru zabavu!

Autor *Carlo Meier*
Info@carlomeier.ch
www.kaminski-kids.com

Posjetite našu Internet stranicu **www.harfa.hr** i saznajte više o knjigama koje pomažu djeci.

Carlo Meier
“Kud puklo da puklo”

Prevela
Štefica Martić

Ilustrirala
Sara Lovrić-Caparin

naslov izvornika:
Titel der im Brunnen Verlag Basel
Erschienenen deutschen Originalausgabe:
“Die Kaminski-Kids: Hart auf hart”
© 2001 by Brunnen Verlag Basel

nakladnik:
Harfa d.o.o., Split

za nakladnika:
Ivan Orlović

urednik:
Irena Orlović

lektura i korektura:
Nada Pavičić-Spalatin
Nana Moferdin

grafička priprema:
Dušević & Kršovnik d.o.o.

tisak:
Znanje, Zagreb

ISBN 953-7351-01-7

CIP – Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA U SPLITU

UDK 821.112.2(494)-93-31=163.42

MEIER, Carlo

Kud puklo da puklo / Carlo Meier ; ilustrirala
Sara Lovrić-Caparin ; prevela Štefica Martić.
– Split : Harfa, 2006. - (Kaminski-kids)

Prijevod djela: Hart auf hart

ISBN 953-7351-01-7

Sadržaj

Poglavlje 1

Otkriće 9

Poglavlje 2

Stravična obavijest 15

Poglavlje 3

Tko je X? 21

Poglavlje 4

Bijeg u noći 28

Poglavlje 5

Otrov 37

Poglavlje 6

Kako srediti psa 43

Poglavlje 7

Nestanak bez traga 51

Poglavlje 8

Nade je sve manje 58

Poglavlje 9

Torpedo 65

Poglavlje 10

Povreda u zasjedi 72

Poglavlje 11
Je li Zwockel mrtva? 79

Poglavlje 12
Opasna potraga 86

Poglavlje 13
Na svoju ruku 94

Poglavlje 14
Studen i tjeskoba 100

Poglavlje 15
Izdajnica? 105

Poglavlje 16
Sumnja 110

Poglavlje 17
Nova žrtva 118

Poglavlje 18
Ponovno na djelu 125

Poglavlje 19
Posred lica 132

Poglavlje 20
Odluka 139

Poglavlje 21
Lupanje srca 144

Poglavlje 22
I u dobru i u zlu 151

Otkriće

1

“Brzo! Unutra!”

Debora je gurnula Raffi i Simona pa se i sama zgurala pokraj njih u usku sobicu i za sobom zatvorila vrata. Stisnuti jedno uz drugo, Kaminski-Kidsi su stajali u tami i zadržavali dah, dok su se vani čuli brzi koraci.

Kroz vrata se prigušeno probio Laurin glas: “Bok, mama”.

“Što ti tu čekaš?” odvratila je Laurina majka.

“Ah, ništa.”

Majka je zvučala prilično stresno. Danas joj je bio rođendan, a to je i bio razlog zbog kojeg su djeca iz cvjećarnice svojih roditelja morala ovamo, u gostionicu ADLER, isporučiti buket ruža. Samo, ruže su trebale biti iznenađenje – pa kad se u predsoblju nenadano pojavila Laurina majka, djeci nije preostalo ništa drugo nego da pobjegnu i sakriju se u sobicu s priborom za čišćenje, skupa s cvjetnim aranžmanom.

“Ovdje je baš tijesno”, promrmljao je Simon.

Jedan tanki trak svjetlosti probijao se, kroz ključanicu, u sobicu.

SLC

U zagušljivoj sobici jako je zaudaralo na sredstva za pranje i kreme za cipele. Malo-pomalo klinci su sve više uspijevali razaznavati u mraku. Simon se bočno stiskao uz jedan stroj za čišćenje, a smotuljak ustajale prašine padao mu je na lice.

Mala Raffi je prošaptala: "Ja moram piškiti!"

"Zaboravi!" prošištala je njezina tri godine starija sestra. "Ne možeš sada!"

"Ali moram, odmah – inače ću se popiškiti!"

"Oh, ne!" prostenjao je najstariji od djece. "Sad je još i buket zapeo tu za neki brisač podova!"

"To ćemo odmah srediti." Kako bi napravila malo više mjesta, Debora se stisnula uz regal s priborom za čišćenje i povukla buket.

Jednim potezom ruže su se oslobodile. Ali pritom se istrгнуo i dio aranžmana.

"Ah, kakva blamaža! Što ćemo sad?"

Djeca su se bespomoćno zgledala.

"Mama će još jednom doći", prošaptala je kroz vrata Laura. "Morate još malo izdržati!"

"Ma, Pingul! Onda će biti prekasno!" očajna je navaljivala Raffi.

Debora se ogledala po mračnoj sobici. Najednom je zgrabila nešto pokraj Simona, okrenula buket i u prazninu koja je u njemu nastala zabola jednu čistu metlicu. "Tako. Pa izgleda sasvim zgodno!"

"Kao neko moderno umjetničko djelo", smješкао se Simon.

Vani su se ponovno začuli sitni koraci. Odmah zatim Laura je otvorila vrata i prošaptala: "Možete izaći!"

Djeca su žmirkala na dnevnoj svjetlosti, a onda kao ukopana stala – netko je opet dolazio!

No to je, srećom, bila samo konobarica. Odmah joj je pogled pao na neobični svežanj ruža.

"Oh!" rekla je. "Takav maštovit buket još nisam vidjela! Kakvo bogatstvo ideja... Moj kompliment!"

Djeca su nastojala ne dopustiti da se na njima nešto primijeti te nisu ni trepnula.

"Neuobičajeno, zar ne?" s mukom je procijedila Debora.

"Možete ga odmah dati meni." Konobarica je, smješkajući se, uzela buket i s njim nestala u susjednoj sobi.

"E, sad doista hitno moram!" rekla je Raffi i kao strijela odjurila put zahoda.

"Dobro, ali brzo!"

Dok su djeca čekala u predsoblju, oko nogu im se motala ženka ovčara Elsie. Djeca su čučnula i milovala joj dlaku – lijepa kuja bila je majka Zwockel, ovčara Kaminski-Kidsa.

"Zar Elsie sad smije u kuću? Pa prije je uvijek morala biti vani."

"Zar vi još niste čuli lošu vijest?" upitala je Laura i ozbiljno ih pogledala. "U našem su kraju već dva psa ubijena!"

"Doista?"

"Doista! Nitko ne zna čiji je sljedeći. Zbog toga želimo da nam Elsie stalno bude u blizini."

Kad je Raffi najzad došla, djeca su skočila. "Okay, bok, Laura! Dobru zabavu na rođendanskom partiju tvoje mame!"

Djeca su na stražnji izlaz izjurila iz gostionice.

Vraćajući se poslijepodne kući, Kaminski-Kidsi su šetali usnulom seoskom cestom.

Simon se stresao. "Dva ubijena psa – pa to je strašno."

"Upravo je jezivo", promrmljala je Debora, a malo joj se Raffaeli naježila koža na leđima. "Tko može učiniti takvo što?"

"Nemam pojma..." Četrnaestogodišnjak je slegnuo ramenima. "Ali možda će počinitelja brzo uloviti. Ja..." Simon je zapeo u pola rečenice. Upravo su bili stigli do kuće gdje je živio buldog "Sitting Bull" – i bilo je jasno da tu nešto nije bilo u redu.

U vrtu ispred pseće kućice klečao je gospodin Zeltner. Bio je pognut nad svojim psom, koji je ondje nepomično ležao.

"Molim te", skršenim glasom preklinjao je psa. "Molim te, pokreni se! Barem malo!"

Ali "Sitting Bull" se nije micao. To više nikad neće ni učiniti. Pas je bio mrtav.

"Što se dogodilo?" zabrinuto je doviknuo Simon.

Gospodin Zeltner je došao preko travnjaka do ograde. "Maloprije sam ga našao", rekao je i očajan pokazao prema psećoj kućici. "Tako – kako sad tu leži.

Više se ne miče..." Usne su mu se razvukle u bolnu grimasu. Izvadio je maramicu i u nju zario lice.

Iako djeca, zbog njegovog užasnog lajanja, nisu voljela "Sitting Bulla", sad su bila jako žalosna što više nije bio živ.

Gospodin Zeltner je oštro prigovorio. "Tu nema... nikakvih znakova povrede... A pas nije bio ni tako star. To je morao biti taj misteriozni ubojica pasa! Taj ga je otrovao! Sad je to već treći pas!"

Raffi se stresla. "A ako taj kao sljedećeg psa ubije našu Zwocel?"

"Ja ću svakako dati da se ispita od čega je uginuo moj pas", odlučno je rekao gospodin Zeltner. "I ako je od otrova – teško tome momku kad ga se dočepam!"

"Hajdemo!" Simon je imao izrazito loš osjećaj. "Moramo što prije potražiti Zwocel!"

Njegove sestre pomislile su isto. I djeca su naglo odjurila.

"Bok", prošaptao je za njima gospodin Zeltner.

Stravična obavijest

2

Unatoč svježem proljetnom vremenu, djeca su bila sasvim mokra od znoja kada su, stigavši do kuće, protrčala kroz dvorište. Tu su još više ubrzala i projurila pokraj drvene ploče s natpisom CVJEČARSKO GOSPODARSTVO KAMINSKI i žuborećega zdenca.

Srca su im lupala dok su zavirivali u pseću kućicu. Ali, psu nije bilo ni traga.

"Možda je u prodavaonici!"

Odmah su požurili do cvjećarnice, koja je bila dograđena na glavnu zgradu, i ondje provirili kroz prozore. No činilo se da ovčara ni tu nije bilo.

Debora je otvorila ulazna vrata. "Jeste li vidjeli Zwocel?"

Za prodajnim pultom, upravo uslužujući jednu gospođu, majka je iznenađeno podigla pogled. "Ne. Zašto?"

U uredu, koji je bio odvojen staklenim zidom, otac je radio za kompjutorom i nije prestajao tipkati.

Ne odgovorivši majci na pitanje, djeca su pojurila

oko zgrade. U stražnjem dvorištu dahćući su stala.

U dvorištu je bilo sanduka, bilo je i naslaganih vreća sa zemljom za biljke, ali psa nije bilo.

Simon je glasno viknuo: "Zwockel!"

Od staklenikâ je dolazila jeka, ali se ništa drugo nije dogodilo.

Djeca su bila sve potištenija. Raffi je plačnim glasom prošaptala: "Zwockel, molim te, nemoj biti mrtva..."

Debora nije više pustila ni glasa, bila je jako žalosna.

"Zwockel!" još jedanput je zaurlao Simon.

Ništa se nije dogodilo.

Obuzeo ih je tjeskoban strah. Bili su kao paralizirani.

A onda je iza staklenika izvirila jedna crna pseća njuška. Polako se pomolilo i svijetlosmeđe čelo s bijelom mrljom. Na koncu se pojavio cijeli ovčar i radosno dokaskao do djece.

Skočio je na Deboru, a djeca su uzbuđeno mrsila njegovu dlaku. "Draga Zwockel! Koja sreća da si još živa!" radosno su uglas uzvikivala.

Dahćući, pas je pokušavao polizati Deborino lice.

Ali ona je zabacivala glavu. "Iiii! Nemoj!" Unatoč velikom olakšanju, nikako nije voljela da joj njegov mokri jezik mljaska po obrazima. "Ja sad moram ići", rekla je. "Moram sa Suilom i konjima raznositi reklamni materijal!" Oslobodila se psećih šapa i kroz stražnji ulaz nestala u kući. "Vidimo se poslije!"

Drugo dvoje djece nastavilo je maziti psa, koji je vidno uživao u tako izdašnoj nježnosti. Izvrnuo se na leđa i podigao šape u zrak, dajući da mu češkaju trbuh.

A onda se, neočekivano, opet pojavila Debora. "Pogledajte što je došlo poštom!"

Simon i Raffi su već na prvi pogled mogli zapaziti da je bila potpuno zbunjena. U ruci je držala kuvertu i list papira. Na njemu su crvenim flomasterom bile napisane riječi:

izgubit ćete vašeg najmilijeg.

X

Još prije večere cijela obitelj Kaminski okupila se oko kuhinjskog stola. Djeca su sazvala "obiteljsko vijeće" – razgovor u obiteljskom krugu, ovaj put hitno. Majka i djed već su bili tu. Čak se i otac odvojio od posla u uredu i sad je i on sjeo za stol.

"Ubijena su već tri psa!" uzbuđeno je pripovijedala Raffi. "A sad se tu napominje da će se našem najmilijem nešto dogoditi!"

"Ovim se sigurno misli na Zwöckel. Obavezno moramo nešto poduzeti kako bismo je zaštitili od tipa koji ubija pse!" zahtijevao je Simon.

"I to što je moguće brže!" dodala je Debora, koja se

upravo vratila sa svoje dužnosti, raznošenja reklamnog materijala.

"Samo polako. Daj mi to da vidim." Otac je pročitao kratku obavijest iz prijetećeg pisma. "Pa to je napisano dječjim rukopisom", rekao je. "To se ipak ne može uzeti zaozbiljno – zacijelo je samo neka zločesta dječja ludorija."

"Tko nam ga je samo mogao poslati?" željela je znati majka. "Jeste li se s nekim svađali? Možda se neko dijete iz vašeg razreda želi s vama opako poigrati?"

"Naravski, frke uvijek ima", priznao je Simon. "Ali zbog toga ne treba odmah pisati prijeteće pismo. U to nikako ne vjerujem."

Raffaeli se slučaj činio jasnim: "Pismo je sasvim sigurno od ubojice pasa!"

"Hoćeš li mi ga pročitati?" upitao je djed, koji je bio gotovo slijep i mogao razaznati još samo obrise sasvim velikih predmeta.

Majka je preuzela papir. "Izgubit ćete vašeg najmilijeg", pročitala je. "U potpisu: X."

"Tako znači." Djed se nakašljao. "Nekako imam osjećaj da pismo ne treba zanemariti."

"Točno!" Raffine su oči zablistale, a Simon je nestrpljivo zamolio: "Možemo li Zwockel uzeti u kuću, kao što su sa svojim psom učinili i oni u gostionici?"

"Oh, ne", prostenjela je majka. "Ne, molim vas. Unijet će mi svu prljavštinu izvana! I posvuda će biti psećih dlaka! Ne, molim vas, samo to ne!"

Djed je progundao na svoj poznat način: "Već i sama činjenica da se djeca boje dovoljan je razlog da

se prijeteće pismo ne smije uzeti kao bezazleno. Dječji se osjećaj mora ozbiljno shvatiti."

"Molim te, mama!" molila je malena svojim najumilnijim glasićem, kojim se koristila uvijek kada je nešto neodložno željela.

"Pa ovčar bi noću mogao spavati u mojoj sobi", predložio je djed.

"Samo dok ne uhvate ubojicu", dodao je Simon.

Otac je zavrtio glavom. "To može potrajati. I tko zna hoće li ga uopće ikada uhvatiti!"

Sad se uključila i Debora. "Barem dok ne prođu školski praznici..." I ona je, kad je htjela, imala sladak glasić – samo što ga nije uvijek koristila. "Da? Molim te, kaži 'da'!"

Otac je neodlučno gledao u majku. "Što ti misliš o tome?"

Majka je napućila usne. "Ako djeca budu sama čistila za njim..."

"Jasno da hoćemo!" obećala je Raffi.

"Sasvim sigurno?" Otac je oklijevao. Nakon nekog vremena rekao je: "Pa dobro. *Okay!*"

"Super!" istodobno su uzviknula djeca, a djedovim licem preletio je zadovoljan osmijeh.

"Za čišćenje smo i tako specijalisti", našalio se Simon. "Odnedavno su čak i naši buketi ukrašeni metlicama!"

Začuden, otac je nabrao čelo. "Što?"

"Ništa, ništa", smješkala se Debora.

Djeca su međusobno razmijenila nestašne poglede.

"A sad imamo i jednu dobru vijest", objavila je majka. "Prekosutra se iz grada vraća Silvija – završava

njezin tečaj vođenja kućanstva. I za doček ćemo joj prirediti golemu svečanost!"

"Super!" Raffi se već radovala. "To će biti super ludo. Sjajno, čovječe!"

Tko je X?

3

Na listu papira jedna je ruka crvenim flomasterom načrkala sljedeće riječi:

još samo malo i
gotovo je s vašim najdražim.
X

Ruka je pripadala jednom mršavom dječaku koji je za svojih petnaest godina bio poprilično nizak. Nosio je džins *cool* marke, a na njegovoj srebrnoj narukvici bilo je utisnuto ime Manfred.

Dio dvokrevetne sobe koju je nastanjivao bio je promišljeno, svrsishodno namješten: pisaći stol, krevet, ormar, polica za knjige. I to je bilo sve.

Dok je Manfred presavijao list papira, razmišljao je o tome kako bi mogao zbrisati iz popravnog doma u kojem je boravio. Iskoristit će prvu povoljnu priliku, a ta bi se već ubrzo mogla ukazati – vrlo brzo. Svakodnevi